

svarer til Prisen uden Spekulationsmomentet.

Hvorvidt det er lykkedes Vurderingskommissionen og derefter Indenrigsministeren at fastsætte den rigtige Pris, er det vel vanskeligt at afgøre, men jeg nærer den Anskuelse, at Prisen i hvert Fald ikke er for lav. Jeg slutter det deraf, at den Prisforhøjelse fra 11 Kr. pr. Tønde Rug som er Normalprisen for flere Aar, til 17—19 Kr., altsaa en Forhøjelse af 70 pCt., er tilstrækkelig til Dækning af de gennemsnitlige Merudgifter, der er paaførte det danske Landbrug som Følge af Krigen, og denne Pris er højere end den Pris, som de Kolleger, der har solgt deres Rug, altsaa $\frac{3}{4}$ af de danske Rugproducenter, har opnaaet i Tiden indtil den 1. November. I alt Fald er den lige saa høj som Prisen omkring Midten af Oktober, og fra Midten af Oktober er der ikke solgt megen Rug før nu. Den er under alle Omstændigheder højere end den Pris, man har opnaaet ved Opfodring af sin Rug i August og September, før Opfodringsforbudet kom, og det er paa dette Grundlag, Bedømmelsen af Prisens Rigtighed bør ske, og ikke efter Øjeblikkets Markedspris, som er kunstigt opskruet, af hvilken Grund Ekspropriation blev en bydende Nødvendighed. Naar den højtærede Indenrigsminister saa har lovet at tage Hensyn til Indehaverne af meget lavvægtig Rug i de mere fattige Egne, hvor der er høstet mindre godt, ved at opkøbe denne Rug allerede nu, lade den kunstigt tørre for Statens Regning og endvidere betale dem, der har afstaaet den lavvægtige Rug, den Merværdi, der eventuelt opstaar som Følge af Kvalitetsforbedring under Tørringen, saa forekommer det mig, at alle Hensyn er tagne i Betragtning i denne Sag.

Naar det ærede Medlem for Horsens Landkreds saa stærkt bebrejder Regeringen, at den ikke har handlet hurtigere, ikke har grebet ind paa et tidligere Tidspunkt, synes dette mig en ganske ubeføjet Bebrejdelse. Som i Gaar af den højtærede Finansminister paavist, havde man i Begyndelsen af August Maaned Tilsagn fra Banker og Importører i København om, at der var Valuta og Mulighed for at indføre Foderstoffer. De forskellige større Importører i Provinserne erklærede det samme. Mange solgte Foderstoffer til 13—14 Kr. Endvidere blev det hævdet, at der var Brug for Penge i Landet, og man paastod, at de private Importører kunde besørge hele Arbejdet. Saavel det ærede Medlem som jeg og andre, der er prin-

cielle Tilhængere af det private Initiativs Virksomhed, var mest tilbøjelige til at mene, at Regeringen vilde gribe for stærkt ind, at Regeringen ved Indgreb netop vilde svække det private Initiativs Arbejde. Til alle de Betragtninger, der blev fremsat fra forskellige Sider, ogsaa fra Erhvervsorganisationerne, tog Regeringen billigt Hensyn, vel vidende, hvor vanskeligt det vilde blive, saafremt Regeringen skulde lede hele Omsætningen, hele det økonomiske Liv. Det er derfor ufatteligt, synes det mig, at det ærede Medlem nu, 4—5 Maaneder efter, vil bebrejde Regeringen, at den ikke har grebet stærkere ind, at den tog Hensyn til hine og paa hint Tidspunkt forstandige Betragtninger. At de senere har vist sig fejlagtige, skyldes mange andre Ting, som man ikke paa det Tidspunkt kunde vide. Jeg skønner, at Regeringen har taget overmaade meget Hensyn til det private Initiativs Interesser. Det forekommer mig derfor ogsaa, at den hele Aktion nærmest vidner om Bagklogskab. Opbringelsen af vore Skibe har vel forsinket vor Import i 3—4 indtil 5 Uger. Hvis disse Ladninger var fremkommet i rette Tid — dermed menes paa det Tidspunkt, Importørerne havde ventet dem, og det Tidspunkt, de havde lovet Forbrugerne dem —, vilde alt have ligget ret tilfredsstillende. Men netop Opbringelsen af Skibene er en af Aarsagerne til Prisfordyrelse. Skal der derfor rettes Bebrejdelse mod nogen paa nærværende Tidspunkt, forekommer det mig i Modsætning til det ærede Medlem for Sæby-Kredsen (Pinstrup), at Bebrejdelsen kan rettes mod Erhvervenes Organisationer for deres gode Raad, og ikke mindst mod Landbrugserhvervenes. Jeg retter ikke Bebrejdelsen, men i Modsætning til det ærede Medlem, som i Gaar netop roste Landbrugsorganisationens Repræsentanter for deres Stilling, tvivler jeg om, at den har været saa fremsynet, som det ærede Medlem vil give det Udseende af.

Skulde jeg gøre nogen Indsigelse mod de trufne Foranstaltninger, vilde det blive en Beklagelse over, at vi ikke har faaet nogen Maksimumspris paa Hvede enten før eller samtidig med den paa Rug. Jeg kan imidlertid føle mig tilfredsstillt ved den af den højtærede Indenrigsminister for dette Forhold angivne Grund. Dernæst forekommer det mig, at man maatte have ønsket en Maksimalpris ogsaa paa Melet og paa Brødet, samtidig med Maksimalprisen paa Rugen. Men ogsaa paa dette Omraade vidner den højtærede Indenrigs-